

Репресиите над свещенослужителите на БПЦ, един болезнен процес в отношенията между църквата и държавата, паралелно продължава от 1944 г. Характерът им е изключително разнообразен, но най-тежките от тях включват: затваряне в трудово – възпитателни общежития и осъждане на различни срокове затвор по политически причини. В тази посока ще се спра по-подробно на два случая, към които имам специално отношение. Единият е свързан със свещеник Георги Коджабашев от Сливенска епархия, а другият с монахиня Симфороза – игумения на Сотирския манастир „Св. Петка“, намиращ се в непосредствена близост до Сливен. И двамата са участници в горянското движение, което е важен етап в развитието на съпротивата срещу съветизацията на България. След забраната със специален закон на опозиционния Български земеделски народен съюз, Земеделския младежки съюз през август 1947 г. и обесването на лидера на легалната опозиция Никола Петков, единствената възможност на техните членове да защитават убежденията си за постигане на целите им остава нелегалната съпротива. В справка на Дирекция на държавна сигурност от 15 май 1950 г. за „вражеските групировки в страната“ в т. 9 от документа се отбелязва, че „Една от най-важните вражески сили в нашата страна е тази на духовенството – православно, католическо и протестантско“. Квалификациите по отношение на православно духовенство, изнесени в посочената справка, впечатляват с крайно негативното отношение, даже болшевишка омраза към БПЦ и вярващите сред населението. (Шарланов 1999, 42) Отец Георги Коджабашев, роден в с. Овчи кладенец, Ямболско, земеделец по убеждения, след преврата срещу А. Стамболийски през 1923 г. е преследван и се укрива в Сливенската митрополия. Изкарва свещенически курс и през 1929 г. е ръкоположен за свещеник в с. Кермен, Сливенско, където служи до задържането си през 1951 г. Всъщност, веднага след 9 септември 1944 г. той е обявен за „враг на народа“ поради факта, че е свещеник, а и по убеждения - земеделец. Арестуван е няколко пъти, заплашван, че ако не хвърли расото ще бъде убит. Това не го смущава, напротив, застава начело на дружбената организация на опозиционния БЗНС „Никола Петков“ в селото (днес – град) и открито се възпротивява срещу насилственото вкарване на селяните в ТКЗС. След убийството на Н. Петков, отец Коджабашев се включва в нелегалното опозиционно движение на горяните „Селски бунт“.